

ČESKÁ REPUBLIKA

2 A 17/2001- 47

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce **MIS Česká republika, a.s., se sídlem Nad Pahorkem 403, Praha 4, 141 00, IČ 26171716,** zast. JUDr. Oldřichem Benešem, advokátem, Mojmírovců 41, 709 00 Ostrava – Mariánské Hory, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, Joštova 8, Brno,** o přezkoumání rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 17.9.2001 č.j. 3R 35/01-Ku,

t a k t o :

I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 17.9.2001 č.j. 3R 35/01-Ku se **zrušuje** a věc se mu **vrací** k dalšímu řízení.

II. Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 24.7.2001 č.j. S 124-R/01-880/140/An se **zrušuje** a věc se mu **vrací** k dalšímu řízení.

III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na účet právního zástupce na nákladech řízení částku **4.650,- Kč,** a to do **15-ti dnů** od právní moci rozsudku.

Odůvodnění

Žalobou podanou u Vrchního soudu v Olomouci dne 16.10.2001 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 17.9.2001 č.j. 3R 35/01-Ku, kterým byl zamítnut rozklad a potvrzeno rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 24.7.2001 č.j. S 124-R/01-880/140/An. Prvostupňovým rozhodnutím bylo pojednáno o návrhu uchazeče Sdružení společností České radiokomunikace, a.s., a MIS Česká republika, a.s., na přezkoumání rozhodnutí zadavatele – České republiky – Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy - o vyloučení uchazeče z další účasti ve veřejné zakázce „na dodávku vybraných prvků a poskytování vybraných služeb komunikační a informační infrastruktury pro školská zařízení v rámci realizace státní informační politiky ve vzdělávání“, vyhlášené obchodní veřejnou soutěží ve smyslu zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění zákona č. 148/1996 Sb., zákona č. 93/1998 Sb., zákona č. 28/2000 Sb. a zákona č. 256/2000 Sb. a zákona č. 39/2001 Sb. (dále jen „zákon“) v Obchodním věstníku č. 16/01 pod značkou 118528-16/01 dne 18.4.2001 tak, že návrh se zamítá, neboť uchazeč podal návrh na zahájení správního řízení po uplynutí lhůty stanovené ve smyslu § 57 odst. 2 zákona. Podle odůvodnění prvostupňového rozhodnutí při šetření žalovaný zjistil, že návrh podaný uchazečem byl podán v rozporu s citovaným § 57 odst. 2 zákona, neboť zadavateli i orgánu dohledu byl podán po lhůtě, když zadavatel i orgán dohledu návrh obdrželi dne 9.7.2001, ačkoli uchazeč převzal rozhodnutí zadavatele o námitkách dne 28.6.2001. V druhostupňovém rozhodnutí žalovaný podrobně rozebral skutkový stav věci. Uvedl, že z protokolu o otevírání obálek s nabídkami ze dne 30.5.2001 vyplývá, že zadavatel obdržel v soutěžní lhůtě šest nabídek, z nichž pět vyřadil z dalšího posuzování a hodnocení. Mezi nimi i nabídku Sdružení společností České radiokomunikace, a.s., a MIS Česká republika, a.s., a to rozhodnutím ze dne 5.6.2001. Proti tomuto rozhodnutí podal uchazeč dne 15.6.2001 námitky, kterým zadavatel rozhodnutím ze dne 25.6.2001 nevyhověl a současně poučil o možnosti podat návrh na zahájení řízení o přezkoumání rozhodnutí zadavatele k orgánu dohledu. Žalovaný obdržel návrh dne 9.7.2001 a tímto dnem bylo dne § 57 odst. 1 zákona zahájeno správní řízení, jehož účastníky podle § 58 po poslední novele jsou zadavatel a uchazeč. Žalovaný dále odůvodnil své rozhodnutí poukazem na ustanovení § 57 odst. 2 zákona. Znovu zdůraznil, že není rozhodné zda poslední den lhůty, v daném případě 8.7.2001, případně na den pracovního klidu, protože zadavatel, který obdrží návrh po lhůtě může mít za to, že žádný návrh nebyl podán nebo podán ve lhůtě a může uzavřít s vítězným uchazečem smlouvu. Nezaslání jednoho

vyhotovení návrhu zadavatelí i jeho doručení zadavatelí po lhůtě spojuje zákon se zamítnutím návrhu jako nekvalifikovaného.

Podanou žalobou se žalobce domáhá aplikace nálezu Ústavního soudu České republiky IV. ÚS 365/97, resp. I. ÚS 12/99. Uvádí, že poslední den lhůty byla neděle, tj. 8.7.2001, a protože zákon nemá pro počítání lhůt žádné speciální ustanovení, nelze než poukázat na obecné pravidlo počítání lhůt obsažené např. v občanském zákoníku v § 122 odst. 3. Má za to, že lhůta byla dodržena.

Ve svém vyjádření žalovaný ve vztahu k citovanému nálezu Ústavního soudu ČR IV. ÚS 365/97 upozorňoval, že se týká výkladu příslušných ustanovení zákona o konkurzu a vyrovnání, nikoliv problematiky upravené zákonem o zadávání veřejných zakázek. V nálezu je citován názorový spor o povaze hmotně právních a procesních lhůt a podle názoru žalovaného jsou v oblasti správního práva hmotně právní ustanovení na rozdíl od občanského práva obsažena ve zvláštních zákonech vydaných pro jednotlivé správní oblasti. Nemá tedy zákon o zadávání veřejných zakázek obdobné ustanovení jako občanský zákoník v § 122 odst. 3, podle něhož je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den, případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek. Požadoval žalobu zamítnout, resp. řízení zastavit z důvodu uvedeném v § 248 odst. 2 písm. e) o.s.ř..

Žalovaný předložil úplný správní spis, který obsahuje listiny, na jejichž základě zjišťoval skutkový stav a odpovídají tomu, jak jej popsal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Konečně žalobce skutkový děj tak, jak byl popsán žalovaným, nikterak nerozporoval.

Obchodní veřejná soutěž byla vyhlášena v Obchodním věstníku č. 16/2001 dne 18.4.2001. Proto se za ni vztahuje právní režim zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění zákonů č. 148/1996 Sb., 932/1998 Sb., 28/2000 Sb., 256/2000 Sb., 39/2001 Sb..

Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného včetně řízení, které mu předcházelo a dospěl k těmto závěrům.

Ve správním soudnictví přezkoumávají soudy na základě žalob nebo opravných prostředků zákonnost rozhodnutí orgánů veřejné správy. Podle § 249 odst. 1 o.s.ř. řízení se zahajuje na návrh, který se nazývá žalobou. Podle druhého odstavce žaloba musí obsahovat označení rozhodnutí správního orgánu, které napadá, vyjádření, v jakém rozsahu se toto rozhodnutí napadá, uvedení důvodu, v čem žalobce spatřuje nezákonnost rozhodnutí správního orgánu a jaký konečný návrh činí.

Podle § 250i odst. 1 o.s.ř. při přezkoumávání zákonnosti rozhodnutí je pro soud rozhodující skutkový stav, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Dokazování se neprovádí. Podle třetího odstavce k vadám řízení před správním orgánem soud přihlédne jen, jestliže vzniklé vady mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Soud se zabýval zákonností napadeného rozhodnutí v rozsahu vymezeném žalobou (§ 249 odst. 2 o.s.ř.) a ustanovením § 250i odst. 3 o.s.ř.. Důvod pro postup dle posléze citovaného ustanovení zákona však nenaznal.

Rozhodující a nerozporovanou skutečností je, že žalobce převzal rozhodnutí zadavatele o nevyhovění námitkám dne 28.6.2001 a návrh na zahájení řízení u orgánu dohledu byl podán dne 9.7.2001, tj. v pondělí, stejně tak bylo jedno vyhotovení návrhu stejný den doručeno i zadavateli.

Postup žalovaného se dále řídí zákonem o zadávání veřejných zakázek ve znění shora citovaných novel, jakož i zákona č. 142/2001 Sb..

Podle § 57 odst. 1 zákona je řízení u orgánu dohledu zahájeno dnem, kdy obdrží od uchazeče návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele (dále jen „návrh“), pokud řízení orgán dohledu nezahájí z vlastního podnětu. Řízení z vlastního podnětu může orgán dohledu zahájit do čtyř let ode dne, kdy došlo k porušení zákona. Návrh lze podat u orgánu dohledu poté, co bylo rozhodnuto o námitkách zadavatelem. Podle druhého odstavce návrh se podává ve dvojnásobném vyhotovení do 10-ti kalendářních dnů od doručení rozhodnutí zadavatele; jedno vyhotovení zasílá uchazeč orgánu dohledu a jedno zadavateli. V návrhu musí být uvedeno, kdo jej podává, proti kterému úkonu zadavatele směřuje, v čem je spatřováno porušení zákona a čeho se uchazeč domáhá. Součástí návrhu je i přesné označení a adresa zadavatele a doklad o složení uvolněné jistoty (§ 25 odst. 7). Návrh, který nemá tyto

náležitosti nebo u něhož uchazeč tyto náležitosti nedoložil ve lhůtě stanovené orgánem dohledu, jakož i návrh došlý po uplynutí stanovené lhůty, orgán dohledu zamítne.

Znění předpisu zapadá do rámce hlavy III, na níž se v obecnosti vztahuje aplikace správního řádu, včetně základních zásad správního řízení. Avšak je nezbytné si ujasnit, že v daném případě se nejedná o absolutní absenci procesních pravidel, nýbrž o situaci, kdy jistá pravidla jsou dána. Proto je na soudu, aby případnou nejasnost či nejednoznačnost překlenul výkladem. Nejde tak o situaci, kdy by právní předpis neobsahoval speciální úpravu počítání času (IV. ÚS 365/97).

Podle ustálené judikatury tohoto soudu je třeba mít při výkladu sporných ustanovení zákona na mysli účel, jemuž zákon slouží a jak byl vyjádřen v důvodové zprávě Vlády České republiky, totiž vytvoření podmínek pro zabezpečení průhlednosti postupu zadávání s vyloučením diskriminace, protekce a s minimalizací možností pletich či korupce (2A 1/2000, 2A 1/2001, 2A 11/2000 VS Olomouc). Stejně trvale je kladen důraz na formálnost postupů, které zákon ovládají (2A 12/99, 2A 13/99, 2A 4/2000, 2A 11/2000, 2A 7/2001), a které musí dodržovat všechny osoby a instituce, jež podle tohoto zákona postupují, a to stejnou měrou. Od těchto principů soud nemá důvod se odchylovat. To je významné i pro další úvahy ve věci samé. Zvláštnost situace spočívá v tom, že proces zadávání se přesouvá z dispozice zadavatele, přitom ten má právo očekávat, že zadání veřejné zakázky může, po marném uplynutí lhůt k podání návrhu dle § 57 zákona, dokončit. Právní úprava počítání lhůt je vymezena v ustanovení § 57 odst. 2 zákona a představuje lex specialis vůči úpravě počítání lhůt, jak je obsažena v § 27 odst. 3 správního řádu. Pro počítání lhůty je významná instrukce, že orgán dohledu zamítne návrh došlý po uplynutí lhůty. Zamítne tedy každý návrh, který dojde orgánu dohledu po uplynutí desátého kalendářního dne po dni doručení rozhodnutí zadavatele. Nedojde-li ovšem návrh na zahájení řízení orgánu dohledu do takto určeného dne, jedná se již o návrh došlý po uplynutí stanovené lhůty, a tudíž musí být orgánem dohledu zamítnut. Není žádný důvod jinak konstruovat lhůtu i pro druhé vyhotovení návrhu. Potud však spor ve výkladu citovaného ustanovení mezi oběma účastníky řízení není. Přidává se otázka jak tuto 10 denní lhůtu posoudit v případě, že poslední den této lhůty připadne na neděli. Ani v tomto případě se soud nemá důvod odchýlit od své předešlé rozhodovací praxe (2 A 12/2001), a to z těchto důvodů.

Podle usnesení Ústavního soudu IV. ÚS 365/97 v případě, kdy soudem aplikovaný právní předpis neobsahuje speciální úpravu počítání času, je třeba za stavu, kdy konec lhůty připadl na neděli, vycházet z obecného pravidla počítání času, které platí jak pro lhůty hmotněprávní, tak pro lhůty procesní, totiž z pravidla, že posledním dnem lhůty se stává nejbližší následující pracovní den. Podle rozhodnutí Ústavního soudu Pl. ÚS 33/97 mezi obecně uznávané právní principy patří v oblasti práva ústavního pravidla počítání času, jak jsou v evropském právním myšlení srozumitelně a smysluplně vymezena od dob římských. Je v dispozici ústavodárce, resp. zákonodárce, postupovat i jinak, v tom případě je však povinen takový postup výslovně stanovit. Ani v případě zákona o zadávání veřejných zakázek tomu není odlišně. Rozdíl mezi kalendářním a běžným týdnem, měsícem a rokem spočívá v tom, že za běžný rok lze považovat období např. od 1.4. do 31.3. následujícího roku, analogicky tomu tak je u běžného měsíce a běžného týdne, na rozdíl od kalendářního, který je dán vždy pevným začátkem, tj. u týdne od pondělí do neděle, u měsíce od prvního dne do posledního dne, u let počínaje 1. ledna a konče 31. prosince. V tomto smyslu je třeba používat časový úsek vyjádřený slovy „kalendářní den“. Deset kalendářních dnů je s ohledem na koncentraci postupu zadavatele lhůtou přiměřenou, ale také není možné ji dále zkracovat, aby nebylo vytvářeno dalších překážek pro možnost skutečně návrh podat. Jestliže z těchto dnů je prakticky vyloučena sobota, neděle a dny pracovního klidu (v daném případě čtvrtek 5.7. a pátek 6.7.2001 státní svátek v obou dnech), pak soud nevidí prostor pro takový výklad, který by dále tuto lhůtu zkrátil. Proto má za vyvážené, aby i v tomto případě bylo možné aplikovat závěry Ústavního soudu ČR přijaté v obdobném případě, jak bylo naznačeno shora. Soud se neztotožnil s právním názorem žalovaného, pokud jde o způsob počítání lhůt a má za to, že pokud byla návrh žalovanému a zadavateli doručen první pracovní den následující po dni pracovního klidu, na který připadl poslední den desetidenní lhůty stanovené v § 57 odst. 2 zákona, byl návrh doručen včas.

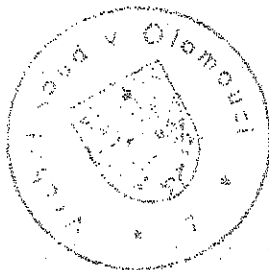
Ze shora uvedených důvodů soud pro nesprávnost právního názoru žalovaného přikročil ke zrušení obou rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení ve smyslu § 250i odst. 2 o.s.ř., neboť obě rozhodnutí vycházela z téhož nesprávného závěru. V dalším řízení pak bude žalovaný vycházet z právního názoru shora vyjádřeného, totiž že návrh žalobce na přezkoumání rozhodnutí zadavatele došlý žalovanému i žalobci v pondělí dne 9.7.2001, byl podán ve lhůtě.

Výrok o nákladech soudního řízení se opírá o ustanovení § 250k odst. 1 o.s.ř. a vychází ze skutečnosti, že žalobce měl v řízení úspěch. Proto mu také byla přiznána proti žalovanému náhrada nákladů řízení, a to 1.000,- Kč za zaplacený soudní poplatek a 3.500,- Kč ve smyslu § 11 vyhl.č. 484/2000 Sb., a dále režijní paušál 2 x 75,- Kč, tedy celkem částka 4.650,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 250j odst. 4 o.s.ř.).

V Olomouci dne 23.5.2002

Za správnost vyhotovení :
P. Oklešťková

JUDr. Václav Novotný, v.r.
předseda senátu

